

ELLINOR RAFAELSEN

HUIPPUVUORTEN
YÖT 13

Lumi ja tuli

POHJOISET
SAAGAT

SAGA
EGMONT

Lumi ja tuli

Ellinor Rafaelsen

Lumi ja tuli

Huippuvuorten yöt 13

Suomentanut Saga Egmont

Editoinut Salla Korpela

Saga Egmont

Lumi ja tuli – Huippuvuorten yöt 13

Suomentanut: SAGA Egmont

Editoinut: Salla Korpela

Alkuteos: *Sjakk matt*

Alkuteoksen kieli: kirjanorja

Copyright © 2010, 2026 Ellinor Rafaelsen ja Saga Egmont

Kaikki oikeudet pidätetään.

ISBN: 9788727283555

1. POD-painos

Tätä teosta tai sen osia ei saa kopioida tai jakaa ilman oikeudenomistajan lupaa. Teoksen käyttö tekoälyn kouluttamiseen tai tekstin- ja tiedonlouhintaan on kielletty ilman oikeudenomistajan lupaa.

www.sagaegmont.com/finland

Saga Egmont kuuluu Egmont-konserniin, jonka omistaa Egmont-säätiö. Säätiö tukee haavoittuvassa asemassa olevia lapsia ja nuoria.

Vognmagergade 11, 2, 1120 København K, Denmark

TÄRKEITÄ HENKILÖITÄ TÄSSÄ KIRJASSA:

TORA LYNGVIK	nuori tyttö Tromssasta
FREDRIK HANKE	turkispyytäjä
OSKAR KAROLIUSSEN	turkispyytäjä, kuollut
JOHAN (BERGET)	turkispyytäjä, kuollut
BENEDIKTE LIND	Toran ystävä
MATTIAS LIND	naimisissa Benedikten kanssa
JACOB LIND	Benedikten ja Mattiaksen poika
HARALD HAVRE	insinööri, Benedikten entinen aviomies

EDELLINEN KIRJA PÄÄTTYI NÄIN:

Seuraavassa hetkessä Oskar ilmestyi taas näkyviin. Tora yritti nousta seisomaan ja kumartua eteenpäin nähdäkseen, yltäisikö Oskar hänen kädessään olevaan airoon, mutta vene keikkui niin voimakkaasti aallokossa, että Tora pelkäsi joutuvansa miehen perässä veteen, jos yrittäisi nousta seisomaan. Hän istuutui nopeasti takaisin.

– En tehnyt sitä tahallani! hän kuuli Oskarin huutavan, samalla kun tämä yritti takertua jäälautan liukkaaseen reunaan. Tora kohtasi Oskarin katseen ja näki miehestä huokuvan raa’an pelon. – En tappanut häntä tahallani... Voi luoja... älä anna minun joutua helvettiin...

– Oskar, älä huuda! Älä käytä voimiasi...

– Minä työnsin hänet railoon, minä tein sen, Oskar huusi, selvästi omissa maailmoissaan. – Rukoile puolestani, Tora! Rukoile Jumalaa antamaan anteeksi, sillä en tarkoittanut sitä... Halusin vain... hyvä Jumal...

Kauhuissaan Tora katseli, miten Oskarin ote jäästä lipesi ja

mies luisui hitaasti jäälautan reunalta mustaan veteen. Hän painui taas veden alle.

– *Oskar!*

Tora odotti, mutta mitään ei tapahtunut.

– Oskar! Hän huusi niin kovaa kuin pystyi. – Oskar! Älä jätä minua! Älä...

Itkien ja järkyttyneenä Tora irrotti otteensa airosta ja painoi kädet kasvoilleen. Kuin ihmeen kaupalla airo vaappui yhä hankaimessa, kun hän nosti kädet kasvoiltaan. Hän veti airon veneeseen ja istui sitten tuijottamassa kohtaa, johon Oskar oli uponnut, kuin odottaisi siten saavansa Oskarin takaisin pinnalle...

Tora ei tiennyt, kauanko istui tuijottamassa. Järkytykseltään hän ei edes huomannut, että tuuli oli voimistumassa ja että meri hänen ympärillään alkoi jäätyä umpeen. Avonaiseen veteen ja veneen ympärille oli alkanut muodostua paksua jäätä...

Ei, Tora ajatteli ja huomasi, miten rajusti paleli. Tämä ei ole totta. Tämä ei ole totta... Ei, ei, ei! Oskar, et voi... et voi jättää minua tänne yksin! Et voi antaa minun kuolla tänne...

Tora tuijotti edelleen, muttei enää erottanut kohtaa, jossa Oskar oli kadonnut. Jäälautta, jolla oli kuollut hylje, oli ajelehtinut kauas hänestä, kohti vuonon aukkoa ja avomerta.

Niin kävisi veneellekin, hän ajatteli ja kiinnitti katseensa rannan yli kukkulaan. Tora näki, miten nopeasti jäälautojen ympäröimä vene liikkui pois päin rannasta... kohti avomerta. Hän tiesi, ettei hänellä ollut mitään mahdollisuuksia. Vaikka hänellä olisi kumpikin airo tallella, hän ei pystyisi soutamaan enää kohti Kipsivikaa. Jäljellä oli enää yksi suunta – ajojään mukana merelle... missä odotti kuolema. Nääntyisikö hän nälkään vai janoon? Vai

jäätyisikö hän kuoliaaksi ennen sitä? Upottaisiko jää veneen niin, että hän hukkuisi?

– Apua! Tora huusi, vaikka tiesi sen hyödyttömäksi. Ainoa vastaus hänen avunhuutoonsa oli toisiaan vasten raapivien jää-lauttojen kitinä ja tuulen hänelle laulama kuolemanlaulu. Silloin hän todella tajusi, miten äärettömän yksin oli. Yksin kuolleen hylkeen kanssa eristyksissä jäisessä maailmassa, joka oli vuosien mittaan vienyt niin monta henkeä. Kaikki nuo kuolleet olennot, joista Johan oli puhunut, odottivat häntä luokseen...

1

Maaliskuu 1928

Tora oli aina kuvitellut, että ajojäällä vallitsi korviahuumaava hiljaisuus. Se ei ollut totta. Sen sijaan siellä kuului pienten ja suurten jäälauttojen narinaa, kitinää ja kolinaa, kun ne hankautuivat toisiaan vasten ja halkeilivat. Kovaa vauhtia merivirtojen mukana merelle ajelehtivat jäälautat törmäilivät hänen veneeseensä ja olivat viemässä häntä kohti hyistä kuolemaa. Nyt Torakin kuuli äänien kutsuvan. Äänien, joihin Johan oli niin kovasti yrittänyt saada heidät uskomaan. Hän kuuli mereltä kantautuvaa ulvontaa ja vaikerrusta ja unohti kaikki Oskarin järkevät selitykset siitä, miten jäähän jääneet ilmataskut ja jään rapautuminen tuottivat ääniä. Hän tiesi, että kuuli nyt samoja ääniä, joita Johan oli usein kuullut. Pelko oli saanut ylivallan järjestä.

Ei riitä, että minä kuolen, Tora ajatteli katsellessaan, kuinka maa ja rannikon vuoret liukuvat ohi samaa vauhtia, kun jää vei häntä avomerelle. Minä kuolen ja tulen *myös* hulluksi. Kuolen pakkaseen, nälkään ja janoon – ja hulluuteen. Johan oli kerran

kertonut, että monet turkispyytäjät olivat tulleet kuulemiensa äänten houkuttelemiksi. Äänet olivat viekoittelleet heidät lähtemään merelle, varmaan kuolemaan. Hän voisi tehdä samoin, kii- vetä veneen laidan yli ja lähteä kävelemään jäälautoille. Hän pu- toaisi niiden väliin, hukkuisi sohjoon ja jäähän, mutta kuulisi nopeammin kuin jos jäisi veneeseen odottamaan loppuaan.

Ajatuksesta oli apua. Se auttoi hahmottamaan hulluuden – ja sitten päästämään siitä irti. Kun Tora oli päästänyt irti julmista ja mielipuolisista ajatuksista, hän saattoi ottaa järjen käteen ja ryhtyä taisteluun kuolemaa ja luonnonvoimia vastaan, jotka selvästikin kuvittelivat pitävänsä häntä otteessaan.

Päästyään hulluista ajatuksista Toran mieleen tuli ensiksi, että Oskar oli kuollut. Lempeä, kohtelias ja hyväsydäminen Oskar, joka oli pelastanut Toran toivottomasta tilanteesta, kun hän oli menettänyt työnsä ja kotinsa Longyearbyenissä, oli kuollut! Yh- tenä hetkenä mies oli ollut elossa, vitsailnut ja kiroillut, ja sitten, muutamassa minuutissa, häntä ei yksinkertaisesti enää ollut. Edes hänen ruumistaan ei enää ollut. Se oli kadonnut, kadonnut kirot- tujen jäälautojen väliseen mustaan, jäiseen syvyyteen.

Tora itki. Hän itki surusta ja vihasta. Ja pelosta.

– Oskar, hän huusi jälle kuin toivoen, että hänen huutonsa saisi Oskarin nousemaan jäiden seasta, ajelehtimaan häntä kohti ja ottamaan paikkansa veneessä hänen kanssaan.

Mutta Oskar ei tullut. Eikä tullut kukaan muukaan. Edes hylje ei nostanut päätään katsoakseen, kuka kutsui. Saati jääkarhu...

Viimeinen ajatus sai veren jäätymään Toran suonissa. Jääkar- hut... Hän oli keskellä jääkarhujen valtakuntaa. Nuo valkoiset otukset viihtyivät jäälautoilla. Sieltä ne löysivät ruokaa. Herkullisia hylkeitä... Entä jos jääkarhun pää ilmestyisi veneen viereen?

TULTA KYLMYYDEN KESKELLÄ

Tora joutuu Huippuvuorten hyytävän talven armoille menetettyään ystävänsä Oskarin. Hän suuntaa kohti Longyearbyeniä mutta päättyy Fredrik Hanken syrjäiselle turkispyyntiasemalle. Lumimyrskyjen eristämässä majassa Tora ei voi enää paeta menneisyytensä haamuja – tai todellisia tunteitaan.

Ellinor Rafaelsen on norjalainen kirjailija ja toimittaja, joka tunnetaan vangitsevasta Huippuvuorten yöt -sarjastaan. Rafaelsen on asunut Huippuvuorilla seitsemän vuotta.

Huippuvuorten yöt on osa Pohjoiset saagat -kirjauniversumia – koukuttavia historiallisia kirjasarjoja, jotka kuljettavat lukijan Norjan vuonoilta Huippuvuorten revontulien loisteeseen.